

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.138/2012/6. szám

A Debreceni Ítéltábla Dr. Rádi Ildikó ügyvéd ügyintézője mellett a Dr. Rádi Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt felperes neve, címe felperesnek - Dr. Uzonyi Yvette ügyvéd ügyintézője mellett a Dr. Uzonyi Ügyvédi Iroda (cím) által képviselt ... Megyei Kormányhivatal Földhivatala (cím) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 9.P.20.126/2010/30. sorszámu ítélete ellen az alperes által 31. sorszámu alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja, mellőzi az alperes kötelezését perköltség megfizetésére a felperes javára, és kimondja, hogy a felek elsőfokú költségeiket maguk viselik. Kötelezi az alperest, hogy a Debreceni Törvényszék Bírósági Gazdasági Hivatala felhívására fizessen meg 73 339 (Hetvenháromezer-háromszázharminckilenc) forint költséget.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 52 000 (Ötvenkettőezer) forint fellebbezési költséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperes az 1995. május 22-én kötött adásvételi szerződéssel 380 000 forint vételárért eladta házastársának a gyermeke, **V. J.**, és felesége, **V. E.** részére a **d.-i ...28** számú tulajdoni lapon, **..96/26** helyrajzi szám alatt gyümölcsös, gazdasági épületként 3027 m² területtel nyilvántartott, **D., B. I.** szám alatti ingatlanát. A szerződésben a felperes javára az ingatlanon holtig tartó haszonélvezeti jogot alapítottak, amelynek ingatlan-nyilvántartási bejegyzéséhez a vevők feltétlen hozzájárulásukat adták.

Az alperes jogelődje, a ... Körzeti Földhivatal 50.939/1995.05.30. számú határozatával csak a tulajdonosváltást vezette át az ingatlan-nyilvántartáson, a kérelem ellenére nem rendelkezett a felperes javára a haszonélvezeti jog bejegyzéséről. A határozat az ingatlan

tulajdonosai, a szerződést ellenjegyző Dr. **G. I.** ügyvéd, és a felperes részére történő megküldésről rendelkezett, azonban a kézbesítés ténye nem igazolt.

A Debreceni Városi Bíróság 2001. május 15-én jogerős 55.P.25.220/2000/6. sorszámú ítéletével a felperest cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyezte, részére gondnokul a Debrecen Város Gyámhivatala 2001. július 11-én a házastársát rendelte ki.

A felperes és házastársa annak tudatában használták az ingatlant, hogy erre a felperes haszonélvezeti joga alapján jogosultak, és 2008-ban az ingatlan értéknövekedését eredményező felújítást végeztek.

Az ingatlan új tulajdonosaival szemben végrehajtási eljárások indultak, a bírósági végrehajtó megkeresésére a ... Körzeti Földhivatal az ingatlanra több végrehajtási jogot jegyzett be.

V. J. eltitkolta a felperes és annak házastársa, saját édesanyja előtt, hogy a haszonélvezeti jog ingatlan-nyilvántartási bejegyzése a felperes javára nem történt meg, s hogy a számtalan végrehajtási jog miatt az ingatlan árverezése várható. 2008. október 16-án **V. J.** kezdeményezte a haszonélvezeti jog bejegyzését, amelyhez a végrehajtási jog jogosultjainak egyike, a **gazdasági társaság** nem járult hozzá. A ... Körzeti Földhivatal a haszonélvezeti jog bejegyzése iránti kérelmet a jogosultak részéről az Inyvtv. 54. § (2) bekezdése által megkívánt hozzájárulás hiányában a 37965-2/2009/2008.10.16. számú határozatával elutasította. A határozat indokolása rögzítette, hogy az ingatlanra végrehajtási jog van bejegyezve a **gazdasági társaság2**, a H. Megyei Illetékhatóság, az **gazdasági társaság3**, a **hitelintézet**, D. Megyei Jogú Város Önkormányzata, a Dr. ... Ügyvédi Iroda, a **gazdasági társaság4**, Dr. **K. I.**, a **gazdasági társaság5**, az APEH, és az ... **Biztosító** javára.

A. L. önálló bírósági végrehajtó által a 2008. október 14-én 4 400 000 forint kikiáltási áron tartott ingatlanárverésen a legmagasabb vételárat ajánló **F. B. G.** az ingatlan tulajdonjogát 2 200 000 forint árverési vételáron megszerezte. Az adósok, **V. J.** és házastársa végrehajtási kifogását, valamint a végrehajtás felfüggesztése iránti kérelmét a Debreceni Városi Bíróság 2008. december 05-én a 0901-36.Vh.488/2006/17. számú végzésével elutasította.

A végrehajtó 2009. március 27-ére kitűzte az ingatlan kiürítését, a bentlakók kiköltöztetését, ahhoz rendőri közreműködést kért. A felperes és házastársa 2009. március utolsó napjaiban kiköltöztek az ingatlanból. Az ingóságok elszállításakor 25 000 forint fuvardíj, és négy segítő személyenként 4 500 forint díja merült fel. Ekkor az ingatlan forgalmi értéke 6 900 000 forint volt, ezen az áron az árverési vevő az ingatlant 2011. január 3-án továbbértékesítette.

A felperes a módosított keresetében az alperest közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése jogcímén kérte marasztalni, elsődlegesen havi 30 000 forint figyelembevétele mellett 3 600 000 forint használati díj, és költöztetéssel kapcsolatban felmerült költségként 25 000 forint, valamint 4 x 4 500 forint megtérítésére tartott igényt. Másodlagosan a költözési költség mellett 6 900 000 forint forgalmi érték alapján az életkora

figyelembevételével a haszonélvezeti jog 2 070 000 forint ellenértékének a megtérítését kérte 2008. október 14-étől számított késedelmi kamataival. A felperes álláspontja szerint a Ptk. 349. §-ának (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősség valamennyi eleme adott. Mindent megtett egyrészt a kiköltözés megakadályozásáért, másrészt a haszonélvezeti joga bejegyzéséért, ezért az alperes a jogorvoslati joga kimerítésének a hiányára nem hivatkozhat. A **gazdasági társaság** hozzájárulásának a hiánya valószínűsítette, hogy a haszonélvezeti joga bejegyzésére nem kerülhetett volna sor.

Az alperes elsődleges ellenkérelme a kereset elutasítására irányult a Ptk. 349. § (1) bekezdése szerinti kártérítési felelősség egyik lényegi eleme, a jogorvoslati jog kimerítése hiányában. Indokai szerint a felperes haszonélvezeti jog bejegyzése iránti kérelmet azért utasította el a ... Körzeti Földhivatal, mert a felperes a hiánypótlási felhívásnak nem tett eleget és a végzéssel szemben jogorvoslattal sem élt. Védekezése szerint esetlegesen csak a felperes másodlagos kereseti kérelme lehet megalapozott, kizárólag a haszonélvezeti jog ellenértéke lehet az, amely a kártérítés összecszerűsége szempontjából számításba jöhet. A kiköltözéshez kapcsolódó költséget a felperes nem bizonyította, illetve azt sem, hogy nála merült fel.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest 2 113 000 forint, és annak 2009. április 1-jétől a kifizetés napjáig számított késedelmi kamatai, valamint 105 600 forint perköltség megfizetésére, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének indokolása során a Ptk. 158. §-ának (1) bekezdése, a 349. §-ának (1) bekezdése és a 339. §-ának (1) bekezdése felhívásával megállapította, hogy a felperes számára vagyoni hátrányt eredményezett a haszonélvezeti joga ingatlan-nyilvántartási bejegyzésének az elmaradása. Az alperes kárfelelősségének megállapításához a jogellenes magatartás, a kár, a kettő közötti okozati összefüggés, valamint a károkozó felróható magatartása bizonyítottságán túl kiemelte az igényt érvényesítő részéről a rendes jogorvoslati lehetőség igénybevételének a szükségességét is. Külön súllyal értékelte azt a tényt, hogy a felperes 2001. május 15-e óta cselekvőképességet korlátozó gondnokság alatt áll. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint az alperes részéről a kézbesítés valószínűsítésének a hiányában a felperest nem terheli felelősség azért, mert nem észlelte a haszonélvezeti joga bejegyzésének az elmaradását. Abban sem terheli mulasztás, hogy nem bírt tudomással az ingatlan tulajdonosával szemben folyó végrehajtási eljárásokról. Az ingatlan 2008 nyarán történt felújítása is arra utal, hogy sem a felperes, sem a házastársa azokról nem tudott. A felperes haszonélvezeti joga utólagos bejegyzését pedig **V. J.**, az ingatlan tulajdonosa kérte.

Az elsőfokú bíróság osztotta a felperes azon álláspontját, hogy az Inyvt. 54. §-ának (2) bekezdése a bejegyzéshez megköveteli a végrehajtási jog jogosultjainak a hozzájárulását, ezért ha bármelyikük nem járul hozzá, az is megakadályozza a haszonélvezeti jog utólagos bejegyzését. A **gazdasági társaság** pedig a bejegyzéséhez nem járult hozzá.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ilyen körülmények mellett nem lehet a kártérítési felelősség alól mentesülni arra hivatkozással, hogy a jogorvoslati jog kimerítésére nem került sor. Megállapította, hogy az alperes kárfelelősségének további feltételei is fennállnak. A jogelődje felróható módon jogellenes magatartást tanúsított azzal, hogy a kérelem ellenére a haszonélvezeti jogot nem jegyezte be. A felperes kára a közigazgatási tevékenységgel összefüggésben keletkezett, hiszen a ... Körzeti Földhivatal a hozzá

telepített jogkör gyakorlása során követte el azt a mulasztását, mely a felperesnek kárt okozott.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 339. §-ának (1) bekezdése felhívásával a kárösszegezés körében a másodlagos kereseti kérelmet ítélte megalapozottnak. Jogkövetkeztetése szerint a felperes számára a holtig tartó haszonélvezeti jog ténylegesen abban a vagyoni értékben nyilvánult meg, hogy az ingatlant - a tulajdonos használati jogát megelőzően - maga használhatta térítésmentesen. A haszonélvezeti jog vagyoni értéke felperes számára az ingatlan használataként jelentkezett, annak megszűnésekor - azaz az ingatlanból történő kiköltözésének az időpontjában - keletkezett a tényleges kára. A Ptk. 360. §-ának (1) bekezdésére utalással a felperest ért kárt erre az időpontra számított értékviszonyok alapján határozta meg. Ez időpontra az ingatlan forgalmi értékét **H. S.** ingatlanforgalmi szakértő aggálytalan, a felek által sem vitatott véleménye alapján 6 900 000 forintban határozta meg.

Az elsőfokú bíróság az ítéletének az indokolása során arra is kitért, hogy a bírói gyakorlat szerint nem feltétlenül az illetéktörvény szerint kell meghatározni egy haszonélvezeti jog ellenértékét. Egyéb körülmény hiányában azonban a felperes kárának meghatározásakor alkalmazhatónak tartotta az Illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 72. §-ának (1) és (4) bekezdésében foglalt rendelkezéseit. A kiköltözés költségét tényleges kárnak tekintette, annak összegezését **K. Sné,** és **V. J.** tanúk vallomása alapján állapította meg. A Ptk. 360. §-ának (1) és a 301. §-ának (1) bekezdései alapján rendelkezett a késedelmi kamatfizetésről, a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésére utalással a teljesítési határidőről.

A felperes nagyobb részbeni pernyertességét a módosított és másodlagos kereseti kérelme alapján állapította meg, és a Pp. 81. §-ának (1) és (2) bekezdése, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján kötelezte az alperest a felperes jogi képviselétével kapcsolatban felmerülő perköltségének a megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést annak megváltoztatása, elsődlegesen a kereset elutasítása, másodlagosan a marasztalási összeg leszállítása és a perköltségnek a pernyertesség-pervesztesség arányának figyelembevételével történő megállapítása iránt. Az alperes a fellebbezésében az elsődleges fellebbezési kérelme indokaként előterjesztett elévülési kifogása alátámasztására csatolta az általa az első fokú ítélet hozatalát követően beszerzett iratként a Debreceni Városi Bíróság felperest cselekvőképességet korlátozó gondnokság alá helyező 55.P.25.220/2000/6. számú ítéletét, és a felperes gondnoka jelenlétében a felperes, mint gondnokolt ingó- és ingatlan vagyonáról 2001. augusztus 30-án felvett leltárt. Ezen iratokra hivatkozással állította, hogy a felperes ügygondnoka útján az ítélet kézbesítésekor, legkésőbb a leltár felvételekor tudomást szerzett a haszonélvezeti joga elmaradt bejegyzéséről. Az elévülés kezdő időpontjaként jelölte meg az ingatlanra az első jelzálogjog **hitelintézet2** javára 79247/1995.XII.22. sorszámú határozattal történt bejegyzését, mert ezt követően a jelzálogjog jogosultjának a hozzájárulása nélkül a felperes haszonélvezeti joga már nem volt bejegyezhető. A Ptk. 324-327. §-aira és a 360. §-ának (1) bekezdésére utalással úgy foglalt állást, hogy a felperes követelésének az elévülése az első jelzálogjog bejegyzésekor megkezdődött, az elévülés legfeljebb a leltár felvételéig, azaz 2001. augusztus 30-ig nyugodott. Így a felperes haszonélvezeti jogának a bejegyzésére vonatkozó igénye 2006. augusztus 30-án elévült.

Az alperes másodlagos fellebbezési kérelmének indokai szerint a Ptk. 158. §-ának (1) bekezdése alapján a haszonélvezet az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzéssel keletkezik, ezért a kártérítés összegének a megállapítása nem történhet a haszonélvezeti jog ellenértékében. Az álláspontja szerint a felperesnek abból még nem keletkezett kára, hogy a létre nem jött haszonélvezeti jog miatt ki kellett költöznie, legfeljebb a költözés költségei sorolhatók ide. A jog bejegyzésének elmaradásával valójában az ingatlan tulajdonosai gazdagodtak jogalap nélkül, hiszen az ingatlan tehermentesként történt árverezése során nagyobb arányban csökkentek a végrehajtás alapjául szolgáló terheik. Az összecszerűség körében másodlagosan a haszonélvezeti jog ellenértékét az adásvételi szerződésben kikötött 380 000 forint vételár alapulvételével tartotta megállapíthatónak. Érvelt azzal is, hogy a felperes lakhatását a nevelt fia, **V. J.** vélhetően ellenérték nélkül biztosítja.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte. Álláspontja szerint az alperes a fellebbezésében új okirati bizonyíték előterjesztésével elkésett, annak beszerzése az elsőfokú eljárásban sem ütközött volna akadályba. Hangsúlyozta, hogy a felperes gondnokság alá helyezésekor hatályos Pp. 309. §-a szerint ítéleti rendelkezésre csak ingatlan tulajdonjog esetén volt szükség. A gondnokság alá helyezett személy vagyonáról a leltár a 149/1997. (IX.10.) Korm. rendelet alapján készült, a bírósági határozat és az annak meghozatalához szükséges dokumentumok, adatok ismerete, figyelembevétele mellett. A leltárkészítési kötelezettség sem terjedt ki a vagyoni értékű jogok feltüntetésére.

A fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének a felülvizsgálata során a megállapított tényállást ítéltetése alapjául elfogadta, egyetértett érdemben helyes ítéletével és annak indokaival is.

Az elévülési kifogását az alperes az elsőfokú eljárásban nem terjesztette elő. A Pp. 235. § (1) bekezdés második fordulata a fellebbezésben az új tény állításának, illetve új bizonyíték előadásának a korlátozására tartalmaz rendelkezést, ezért nem kizárt az elévülési kifogásnak és az azt alátámasztó bizonyítékoknak a fellebbezési eljárásban történő előterjesztése.

A Ptk. 325. §-ának (1) bekezdése szerint az elévült követelést bírósági úton érvényesíteni nem lehet, ezért az alapos elévülési kifogás kizárja az ítélet érdemi felülvizsgálatát, ez okból a kereset elutasításának van helye. Erre tekintettel is az ítélet táblának először az elévülési kifogásról kellett állást foglalnia.

Az ítélet tábla nem értett egyet az alperesnek a felperes károsodása bekövetkezésének az időpontjáról, így az elévülés kezdőidőpontjáról kifejtett véleményével. A Ptk. 326. §-ának (1) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé válik. A Ptk. 360. §-ának (1) bekezdése szerint a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. E törvényi rendelkezések együttes értelmezése szerint a felperes követelésének elévülése a károsodásának a bekövetkezésekor kezdődött. Ezen időpontot megelőzően a kártérítési igénye perben nem volt érvényesíthető és ez az időpont egyben a késedelmi

kamatfizetés kezdő időpontja is. Ezért a követelés elévülése szempontjából a károsodása bekövetkezése időpontjának van jelentősége.

A fellebbezési érvek ellenében mutat rá arra az ítéletábra, hogy önmagában a tulajdonváltozás ingatlan-nyilvántartási átvezetésével egyidejűleg a felperes javára a hasznélvezeti jog ingatlan-nyilvántartási bejegyzésének az elmulasztása az alperes részéről a felek között kárkötelmet még nem hozott létre, a felperes számára önmagában károsodással nem járt. Az alperes mulasztása csupán a kárveszélyt, a tényleges károsodás lehetőségét teremtette meg. A felperes károsodása akkor következett be, amikor a bejegyzés elmaradása miatt a tulajdonossal szembeni végrehajtás során az árverési vevő tehertől mentesen szerzett az ingatlanon tulajdonjogot, amely együtt járt a felperes számára az ingatlan kiürítésének kötelezettségével. Kára tehát 2009. március utolsó napjaiban, a kiköltözésével következett be, amikor bejegyzett joga hiányában elvesztette az ingatlanban a lakhatás jogát és a hasznélvezeti jog tartalmából következően mindazon jogosítványokat, köztük a hasznosítás jogát, amelyek őt, mint hasznélvezőt, joga bejegyzése esetén, megillették volna. A kára bekövetkezésekor kezdődött meg a kárigényének az elévülése. A perbeli követelésének az elévülése ezért nem állapítható meg, ez okból az alperes elsődleges fellebbezési kérelme nem foghatott helyt.

A Ptk. 157. §-ának (1) bekezdése szerint hasznélvezeti jogánál fogva a jogosult a más személy tulajdonában álló dolgot birtokában tarthatja, használhatja és hasznait szedheti. Ingatlan-nyilvántartási bejegyzés esetén a hasznélvezet a tulajdon jogi korlátját jelenti, azt a tulajdonos-változás sem érinti, mindenkivel, így az árverési vevővel szemben is hatályos. Nem így a felperes kötelmi alapon, a tulajdonossal kötött szerződés alapján gyakorolt használati joga, amely az árverési vevő tulajdonszerzésével megszűnt.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság akkor, amikor megállapította, hogy a felperes kárát a közigazgatási jogkörben eljáró alperes okozta a mulasztásával. A felperest ért kár összecszerúségére vonatkozó alperesi fellebbezési érvek ellenében emeli ki azt az ítéletábra, hogy a kár összecszerúségét kizárólag a károsodás bekövetkeztének az időpontjában lehet vizsgálni.

A hasznélvezet tartalmát a tulajdonjogból kivált, önállóult jogosítványok teszik ki. Más megközelítésben a hasznélvezeti jog a forgalmi értékviszonyokat befolyásoló, az ingatlan értékét csökkentő körülmény. Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor az elvesztett joga miatt a felperest ért kár összecszerúségének a megállapítása során az ingatlan tehermentes, a károsodás időpontjára megállapított forgalmi értékét tekintette kiindulópontnak.

A hasznélvezőt megilleti az a jog, hogy a hasznélvezeti jogáról szerződésben ellenérték fejében lemondjon. Az ellenértékről is a feleknek kell megállapodniuk, azonban lehetőség van arra is, hogy a felek a hasznélvezet megszüntetéséért járó ellenérték megállapítását a bíróságtól kérjék. A hasznélvezeti jog értékének bírói megállapítására sor kerülhet a hasznélvezeti joggal terhelt ingatlan kisajátítása vagy közös megegyezéssel való értékesítése esetén is. A hasznélvezeti jog értékét a bíróság az ingatlan jellege, a hasznélvezeti jog gyakorlásának módja, a jogosult személyi körülményei, a használat, a hasznosítás lehetősége, a hasznosítással elérhető anyagi előnyök stb. együttes mérlegelésével állapítja meg. A holtig tartó jog értékét nyilvánvaló és meghatározó módon

befolyásolja a haszonélvező életkora. A felperes esetében lényeges körülmény, hogy teljes terjedelemben gyakorolta a haszonélvezeti jog tartalmát jelentő jogosítványokat.

Az alperes a fellebbezésében az értéknek az Itv. 72. §-án alapuló, az elsőfokú bíróság által alkalmazott számítási módját nem vitatta, az összecszerűség pedig ennek megfelelően az (1) bekezdés szerint a 6 900 000 forint forgalmi érték 1/20 része, 345 000 forint alapulvételével a (4) bekezdés a) pontja alapján ennek hatszoros értéke, 2 070 000 forint.

A fent kifejtett indokok mentén az érdemet érintően alaptalan az alperes másodlagos fellebbezései kérelme is.

Alapos azonban az alperes fellebbezése az általa fizetendő perköltség összecszerűsége körében. A felperes 8. sorszámú beadványában követelését 4 000 000 forintban jelölte meg. Ehhez képest az elsőfokú eljárásban a felperes pernyertességének aránya 53 %, mert a kereset leszállítása esetén a felperes a leszállított rész erejéig pervesztesnek tekintendő. A Pp. 81. §-ának (1) bekezdése szerint részleges pernyertesség esetében a bíróság a perköltség felől a pernyertesség arányának, valamint az egyes felek által előlegezett költségek összegének figyelembevételével határoz. Ha a pernyertesség és pervesztesesség aránya, valamint az előlegezett költségek összege között nincsen számottevő különbség, a bíróság akként rendelkezik, hogy mindegyik fél maga viseli a saját költségét.

A felek pernyertessége és pervesztesessége aránya közötti számottevő különbség hiányában az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése szerint részben, a perköltségre vonatkozó rendelkezéseket érintően megváltoztatta, mellőzte a felperes javára az alperes perköltségben marasztalását, és megállapította, hogy mindegyik fél maga viseli az elsőfokú költségét.

A Pp. 253. §-ának (3) bekezdése utolsó fordulata szerint a másodfokú bíróság a fellebbezési- (csatlakozó fellebbezési) kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátaira tekintet nélkül határoz a le nem rótt illeték, valamint az állam által előlegezett és meg nem térült költség megfizetéséről. Az elsőfokú bíróság a felperes részére személyes költségmentességet engedett, míg az alperes az Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontja szerint személyes illetékmentességben részesített. Az elsőfokú bíróság 24.I. és 28.I. számú végzései alapján az állam 138 375 forint szakértői költséget előlegezett. Az illetékmentes alperes a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban tárgyú, 6/1986. (VI.26.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 13. § (2) bekezdése szerint nem mentesül az állam által előlegezett szakértői költség perveszteségével arányos viselése alól. Ennek megfelelően, a R. 15. §-ának (3) bekezdése figyelembevételével, az ítélőtábla felhívta az alperest a Debreceni Törvényszék Bírósági Gazdasági Hivatalának külön felhívására az állam által előlegezett költség megfizetésére.

A le nem rótt illetéket, mint meg nem térülő költséget az első- és a másodfokú eljárásban egyaránt a R. 13. §-ának (1) bekezdése és 14. §-a szerint az állam viseli.

Az érdemet illetően az alperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése szerint viseli a felperes fellebbezési költségét. Azt az ítélőtábla 2 113

000 forint fellebbezett érték alapulvételével a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján határozta meg.

D e b r e c e n, 2012. május 17.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Kocsis Ottília s.k. előadó bíró, Cogoiné Dr. Boros Ágnes s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -